

6- Truyện Trưởng Giả Bà-Trì-Gia Bị Bệnh Nặng

Một thuở nọ, Đức Phật ngự tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ, trong thành có một vị trưởng giả tên là Bà-trì-gia, là người có tính xấu, hay tức giận, không một ai thích thân thiện, nhưng ông rất kính tin sáu vị Giáo chủ ngoại đạo.

Một thời gian sau, Bà-trì-gia bị bệnh nặng, không ai chăm sóc việc ăn uống và thuốc men, mạng sống chỉ còn trong gang tấc. Ông bèn suy nghĩ: “Nay ta lâm vào cảnh khốn khổ thật là đúng lắm, nếu ai có thể cứu mạng, ta sẽ hầu hạ người ấy suốt đời một cách tốt đẹp.” Ông lại nghĩ: “Chỉ có Đức Thế Tôn là cứu được mạng Ta”. Vì nghĩ như vậy nên Bà-trì-gia sinh tâm ân cần, kính trọng đối với Đức Phật và khao khát muốn được thấy Đức Thế Tôn.

Bấy giờ Đức Phật thường rủ lòng Đại bi, sáu thời trong một ngày đêm thường quán sát chúng sinh, xem ai bị khổ não thì Ngài sẽ đến cứu giúp và dùng lời dịu dàng để nói pháp, làm cho họ được vui mừng. Nếu có chúng sinh nào sa vào đường ác, Ngài sẽ tìm cách cứu giúp để họ được sinh lên cõi trời, cõi người, chứng được đạo quả.

Khi ấy Như Lai quán sát thấy trưởng giả bị bệnh nặng thân thể tiều tụy, không ai chăm sóc, không người nuôi dưỡng. Đức Phật liền phát ra ánh sáng chiếu trên thân thể người bệnh, khiến vị trưởng giả cảm thấy mát mẻ, tâm hồn tỉnh táo, vui mừng khôn xiết.

Lúc ấy Bà-trì-gia liền gieo năm vốc sát đất, quy mạng Như Lai.

Biết Bà-trì-gia căn lành đã thành thực, đáng được sự giáo hóa, Đức Phật liền đến nhà Bà-trì-gia. Bà-trì-gia bỗng nhiên kính sợ đứng dậy, chấp tay đón rước, thốt lên:

–Lành thay! Thế Tôn. Bà-trì-gia bèn trái đồ ngồi thỉnh Phật an tọa. Đức Phật hỏi Bà-trì-gia:

–Nay ông bị bệnh khổ, vậy chỗ nào đau nhiều nhất.

Trưởng giả đáp:

–Cả thân tâm con đều chịu khổ não.

Lúc ấy Đức Phật nghĩ: “Trong nhiều kiếp Ta tu tâm từ bi, thệ nguyện cứu chữa các chúng sinh bị bệnh cả thân lẫn tâm”.

Bấy giờ trời Đế Thích biết được ý nghĩ của Đức Phật, liền đến Hương sơn hái một loại thuốc tên là Bạch nữ, cung kính dâng Thế Tôn. Thế Tôn được thuốc, bèn trao cho Bà-trì-gia. Bà-trì-gia uống hết thuốc, được khỏi bệnh, thân tâm vui sướng, càng sinh tâm kính tin Đức Thế Tôn. Bà-trì-gia liền sắm sửa các thức ngon cúng dường Đức Phật và Tỳ-kheo Tăng, sau đó lại dâng cúng những chiếc y tốt đẹp giá trị bằng trăm ngàn lạng vàng lên Đức Phật và Tăng, rồi phát thệ nguyện rộng lớn:

–Nguyện đem công đức căn lành cúng dường này, như nay Thế Tôn trị hết các bệnh thân tâm của con, được an vui, con nguyện đời sau cũng chữa trị các bệnh thân tâm của chúng sinh, giúp họ được an vui.

Trưởng giả Bà-trì-gia phát thệ nguyện xong, Phật liền mỉm cười. Từ khuôn mặt Phật phát ra ánh sáng năm màu, ánh sáng này chiếu quanh Phật ba vòng rồi trở lại nhập vào đỉnh Phật.

Bấy giờ Tôn giả A-nan bước ra bạch Phật:

–Như Lai là bậc đáng tôn trọng, Ngài không bao giờ mỉm cười một cách vô cớ, vậy có việc gì khiến cho Như Lai mỉm cười như vậy? Cúi xin Đức Thế Tôn giải thích cho chúng con được biết.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đức Phật hỏi A-nan:

–Nay ông có thấy trưởng giả nhờ hết bệnh, mà bày soạn cúng dường cho Như Lai và Tỳ-kheo Tăng chăng?

A-nan bạch Phật:

–Vâng. Bạch Thế Tôn, con có thấy.

Đức Phật dạy:

–Bà-trì-gia ở đời vị lai sẽ được thành Phật, hiệu là Thích-ca Mâu-ni, độ khắp chúng sinh, không thể hạn lượng. Vì vậy nên Ta mỉm cười.

Bấy giờ các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M